

החיים זה לא הכל...

המשמעות שלהם חשובה יותר.

של מי הילדים האלה לעזאזל?פורסם ב12 באוקטובר 2008, 18:47 **בכללי**

כשהייתי בת עשרים. אמרה לי אישה אחת: "אני בת ארבעים אבל זה לא משנה, העיקר זה איך שמרגישים". "ממש" חשבתי לעצמי בזלזול וסדרתי את שמלת המיני הקטנה שלי בחדווה. "כמו שאני נראית נראית בת עשרים. וכמו שהיא נראית נראית בת ארבעים. נקודה."

מאז חלפו עשרים שנה. וגם לי לפעמים נדמה שהזמן עצר איפה שהוא. כאשר אני רואה את בת דמותי משתקפת אלי במבט "בוגר" מחלון הראווה. אני לא מזהה אותי כמעט. אני אמנם כבר שנים רבות לא נוהגת ללבוש מיני. אבל איפושהו נראה לי שלא תמיד אני מודעת לגילי. ולזה שאני גדולה.

היום למשל נסעתי עם הילדים לעיר המחוז. כשהאמצעי הלך לעצב את תסרוקת הנשר שלו. הקטנה ואני הלכנו לקנות חומרים ליצירת קישוטים לסוכה.

הקטנה הסבירה למוכרת בחנות באריכות ובסבלנות שהיא לא רוצה קישוטים מוכנים, כי ברצונה להכין קישוטים בעצמה.

היא גם עמדה וסקרה את היצע הניירות. החזירה הוציאה עד שמצאה את המתאימים לה ביותר. ואני הסתכלתי מהצד וחשבתי לעצמי שאולי חלה פה טעות. כי התינוקת שלי פתאום עוסקת בקניה מודעת. והיא בכלל עוד לא ממש יודעת לדבר בעצם.

כשיצאנו, אמרתי לה שהייתי מאד גאה בהתנהלותה הבטוחה. "אמא, כי גדלתי". היא מציינת באזני עובדה מהותית. ואני? מביטה בה בתמהון. אכן, היא גדלה. היא הולכת ומדברת בעצמה. ואני לא ממש שמתי לכך לב.

מולנו הולך בחור נאה, גבוה ובטוח בעצמו. אני מתרשמת ממנו בחצי מבט. וחולפת על פניו. "אמא, א-אמא. הלללו" אומר לי הבחור. ואז חודרת למוחי ההכרה שהענק הזה הוא התינוק שלי. זה שהיה שנים כרוך אחרי. והיביט אלי מלמטה.

כשערכנו קניות. הוא ארז ולקח, הרים וסידר. ואחר כך לקח את אחותו וקנה לשניהם פיצה ושתייה. ואני? שאלתי את עצמי איך הכל קרה כל כך מהר. ואיך בכלל לא ממש שמתי לב. כלומר, חגגנו ימי הולדת וכל זה. אבל לא ממש הייתי מודעת. ובדרך התקשר הגדול מהצבא ואמר שהוא יוצא ויגיע. ושוב לא ממש הבנתי איך פתאום בחג יש אצלי בבית ערב רב של ילדים שהפכו לבוגרים. ואני האמא האחראית להפיק את הסעודה.

וזה לא שאני חיה בהכחשה או הדחקה. ולא שאני נלחמת עם עלומי האבודים והולכת בשמלמלות קצרצרות ושתי קוקיות ומרגישה נפלא, כמו בת שש עשרה. ממש לא.

אבל אני לא ממש מבינה. וכשאני לפעמים פוגשת באקראי מישהו שלמד איתי בבית הספר. אני שואלת את עצמי בתמהון: "מאיפה אני מכירה את הדוד או הדודה שמולי? ואולי הם בכלל חברים של ההורים שלי?"

וחשבתי לעצמי שאולי אני צריכה לעבוד קצת על הקול שלי שלפעמים נשמע מהצד, או מהעבר השני קצת ילדותי. (בכל זאת קצת מגוחך ששואלים אישה בגילי אם אפשר לדבר עם אבא או אמא?)

ואחרי זה חשבתי שהכי חשוב לדעת לקבל את הגיל בכבוד.

ואפילו אם אני מרגישה בת עשרים. אני רוב הזמן לא יכולה להתנהג כמו בת עשרים כי אני לא. וגם לא להתלבש כמו בת עשרים כי אני לא.

וגם לא לזלזל בבריאות שלי כמו בגיל עשרים כי פשוט לא.

ואני גם לא יכולה להכניס כל "זבל" לפה שלי. כי כבר יש לזה השלכות. ומי כמוני יודעת.

אני כל כך מקווה לדעת לקבל את הגיל הזה וזה שיבוא אחר כך באופן מכובד. לדעת לא להראות פטתית ומטופשת אפילו אם אני מרגישה נערה צעירה ונמרצת. (טוב, לומר נמרצת בהקשר שלי זה קצת מוגזם....) ומצד שני לא לאבד את היכולת לשמוח, להנות ולאהוב כאילו אני עדיין בת עשרים....